

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ :

ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ : Τὸ εἰκόνισμα. — ΔΗΜΟΣΘΕΝ ΒΟΥΓΓΥΡΑ : Σταύρωσον, Σταύρωσον ! — ΝΙΚΟΥ ΚΑ ΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗ : Τύχη. — ΤΕΛΛΟΥ ΑΓΡΑ : Πλειάδες. — ΤΥΜΦΡΥΣΤΟΥ : Σὺ κι' ἡ Πατρίδα, Κάλλιό τ' φρέμμα. — IBSEN-BURNS-TENNYSON-HEINE (μετὰ φράσεις). — Σημειώματα.

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΧΡΟΝΟΣ Α'. — ΑΡΙΘΜΟΣ 1

ΤΟ ΕΙΚΟΝΙΣΜΑ

Στὸ ἔρημικὸ παρατημένον ἑπάνω εἰκονοστάσι
ἔκονισμα ἐγὼ βυζαντινὸ, παλιὸ, μισοσβυστό,
κόσμο ταιριάζω μυστικὸ κι' ἱερὴ κι' ἀνίερη πλάση,
τὸν Ἰούδα γυρτὸ πρὸς τὸ Χριστό.

Ποιὸς τάχα με ζωγράφισε κ' ἐδῶ ποιὸς μ' ἔχει στήσει,
γιὰ ποιὸ σκοπὸ, ποιὰ λειτουργία, ποιὸ ψέμα, ποιὰ
[ζωή ;

Δέηση καμιά δὲν ἔρχεται σ' ἐμὲ νὰ γονατίσῃ,
καὶ κανένα λιβάνι νὰ καῖ.

Ὡ κρυσταλλένιο, διάφανο, μικρὸ καντήλι, ὦ φῶς
[μου,
φέγγεις μου ἐσὺ νυχτοήμερα καὶ ὦ χάϊδεμα νοερό,
μονάχα ἐσὺ κάποιου οὐρανοῦ, κάποιου ὑπερκόσμου
[κόσμου
τὸ μήνυμα μοῦ φέρνεις νὰ χαρῶ.

Στὰ πόδια μου σὲ κρέμασε θρησκευτικά, ποιὸς ξέρει,
ποιὸς πόνος, ποιὰ ἔγνοια, ποιὰ ψυχὴ, ποιὸς ἔρωτας
[κρυφός ;

Ποιὸς ἀσκητής ; Ποιὸς μάρτυρας ; Ποιὸς ἄγγελος ;
[Ποιὸ χέρι
σοῦ ζῆ με τὸ μυρόλαδο τὸ φῶς ;

Φτάνει τὸ φῶς σου· εἶναι γιὰ με κορῶνα καὶ πορ-
[φύρα,
τῆς χάρις τῆς ὑπέροχτης μοῦ δίνει
συνείδηση καὶ γνωριμιά μοῦ λέει πῶς εἶμαι, ὦ μοῖρα!
γιὰ τὴ λατρεία καὶ γιὰ τὴν ἀγιοσύνη.

ΣΤΑΥΡΩΣΟΝ, ΣΤΑΥΡΩΣΟΝ !

Μόλις μπῆκε ὁ Πιλάσας στὸ κρασοπολιὸ τοῦ Κουζίνου
εἶδε ὅτι καὶ σ' αὐτὸ τὰ ἴδια γινόντουσαν τὴν ἴδια εἴδη
ὁμιλία κείνη, ποὺ ἄκουσε καὶ σιᾶλλα μαγαζιά. Κάθισεν
ἐκεῖ, κοντὰ στὴν τρύπα τοῦ ὑπογείου, ποὺ βρισκόνταν
τὰ κρασιά, καὶ ὅπου κάτω, στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι, εἶχε
ἕνα φανάρι ὀγκυμένον μαζί με μιὰ σκούπα.

Ὁ Μαργώνης, ἕνας ἀδύνατος, γυρτός, φορῶντας μόνον
τὸ γελέκο, μιλοῦσε, αὐτὸς ἠτόρνευε μέσα κεῖ.

Ἡ παρέα του καμμιὰ δεκαριά, ἄλλοι ὄρθιοι καὶ ἄλλοι
καθισμένοι, τὸν ἄκουγε.

Κέλεγε ὁ Μαργώνης κοινῶντας τὰ χέρια του :

— Μὰ γιὰ σκεφθῆτε τὸ λιγάκι, σκεφθῆτε το !. Νὰ σὲ
κάνει τόσες ἀτιμίες καὶ νὰ τίς δέχεται, νὰ τίς λούζεται ! καὶ
σιτὸ τέλος νὰ πάρει ἕνα χαμένο καὶ νὰ τὸ κόψει λάσπη
νὰ τοῦ φύγει !. Καλὰ ἴσαμε δῶ, στὸ διάολο !. Ἄν καὶ γιὰ
μένα εἶνε αὐτό !. Τί τὰ θέλετε ; Μὲ τὸ τόσο δό, ποὺ θὰ
δεῖς, ξεκαθάρισμα !. Γιατὶ ἅμα τὰ φήσεις.. ε, φουκαρὰ μου
πάει !. Τὸ κακὸ θὰ μεγαλώσει σιγά, σιγά καὶ σὺ θὰ τὸ συνι-
θίσεις, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβεις !. Μιὰ κι' ὄξω !. Εἶνε
καλλίτερο !. Λοιπόν, ποὺ λέτε, ὕστερα ἀπ' αὐτὰ κι' ἀπ' αὐτὰ
νὰ πάει τὸν ἄτιμο !. νὰ πάει καὶ νὰ τὴν μαζέψει, ἅμα τὴ
παράτησε στοὺς πέντε δρόμους, κείνος ὁ χαλῆς, καὶ μᾶς τὴ
κουβάλησε ἐδῶ !. Ἀκοῦτε, μωρὲ, ἀκοῦτε !. Σκότωμα θέλει
ὁ ἄτιμος, σκότωμα !.

— Μωρὲ μυστήριο, μυστήριο !. ἔκανε ὁ Πέλαγος ἕνα
χοντροῦ ἀντρακάλας, κόκκινος, με τίς τρίχες τοῦ μουστακι-
του ἄγριες νὰ στέκωνται.

— Σκότωμα, μὰ τὸ σταυρό, θέλει !. εἶπαν πολλοὶ καὶ
με μᾶτια ξαγριωμένα κοιτῶσανε τριγύρω, καὶ ἀντικριστὶ
κάνε με τὰ εἰρωνικά μᾶτια τοῦ Πιλάου, ποὺ μαζεμένον
καθόταν κοντὰ στὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου.

— Μωρὲ παιδιά, αὐτὸ θὰ τὸ θυμᾶμαι στὴ ζήση μου
εἶπε ὁ κοντινὸς κατσαρομάλλης Βαμπᾶς κοιτιῶντας σιγά τὸ
κεφάλι του.

Ἦτανε καθισμένος κοντὰ στὴν πόρτα, ποὺ ἔγβαινε στὴ
μάντρα, ὅπου ἔξω κεῖ, ἕνα πλήθος παλάκια με τὸ λαμ-
πεντωμένο, ἴσιο τὸ κεφάλι, κύτταζαν ἕνα παιδί μισογυμνω-
τὸν τοῦ; ἐτοιμάζε τὸ φαί τους κομματιαζόντας μ' ἕνα ψο-
λίδι ἔντερο.

Πάλι ἔλαβε τὸ λόγο ὁ Μαργώνης.

Ἐπρεπε, ἔλεγε, νὰ τὸν διώξουν ἀπ' τὴ χώρα τὸν Κο-
ντίνου, ἔπρεπε !. Ὅλα τὰ τριγύρω χωριά θὰ τοὺς περνοῦ-
σαν καὶ ντροπὴ καὶ ντροπὴ θὰ εἶχαν !

— Μωρὲ, ἀλήθεια !. Καλὰ ποῦ μοῦ τῶρες ! εἶπε καὶ
Κλάιπης, ποὺ φοροῦσε αὐτὴν τὴν ἡμέρα, κόκκινο ζωνιά
πλατὺ, καὶ στεκόταν ὄρθιος, πάνω ἀπ' τὸν χοντροῦ Παχουλά

Εγώ πού πάω γύρα, εγώ θά φάω τήν πρώτη σπαλόρα !.
 — Μωρέ μυστήριό, μυστήριο !. εἶπε ὁ Πέλαγος μέ τή χοντρή φωνή του.
 — Τόν ἄτιμο !.
 — Σκότωμα θέλει τὸ σκυλί !.
 — Μωρέ διώξιμο, τοῦ φτάνει !.
 Στὴν πόρτα, κείνη τὴ στιγμή, φάνηκε ἡ Βαράντενα νὰ κυττάζει μέσα...

Αὐτὴ τὴ γυναῖκα ὁ Πιλάλας, ἅμα τὴν ἔβλεπε θυμώταν κατὶ πού εἶχε φκιαῖξει σὲ πολλοὺς καὶ σαυτὸν ἀκόμα.

Ἡ Βαράντενα ἔλειπε χρόνια ἀπ' τὴν πατρίδα της, καὶ ὅταν ἦρθε, οἱ γυναῖκες πού τὴν βλέπανε ἔτσι κυλαροῦ, νομίζανε πῶς ἦταν ἔγκυος καὶ τῆς στέλνανε μεζὲ ἀπ' τὸ φαί τους πού μαγερεύανε, ἀπὸ φόβο μὴ εἶχε μυρίσει καὶ τῆς πέσει τὸ παιδί. Καὶ δὲν ἄφινε πόρτα, γιὰ πόρτα ! Κι' αὐτὴ τῷ τρωγε χωρὶς νὰ πεῖ τὴν ἀλήθεια. Αὐτὸ τῷχε πάθει καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ Πιλάλα; καὶ τῆς ἔστειλε, Γενάρη μῆνα, σταφύλια, πού φύλαγε γιὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ ἄντρα της, γιατί εἶδε ὅτι τῷχε δεῖ !...

Ἡ κυρὰ Βαράντενα ἦταν ἀδελφὴ τοῦ Πελάγου καὶ εἶχε μέσα στὴ χώρα, ὄνομα γιὰ τρομερὴ καυγατζοῦ. Εἶχε, λέγανε, καὶ δύναμὴ τρομερὴ, πού τὸν ἄντρα της, ἕναν κοντό, ἀνθρωπάκο. τὸν ἔπιανε καὶ τὸν ἔκανε τόπι στὰ χέρια της.

Καὶ πρῶτ', πρῶτ', ἀκόμα εἶχε πιαστῆ. Τὴν εἶδε ὁ Πιλάλας νὰ μαλώνει μέ τὴν γυναῖκα τοῦ μαπαμέρη τοῦ Χειλά. Εἶχαν πιαστῆ μαλλιά μέ μαλλιά, γιατί ἡ γυναῖκα τοῦ Χειλά εἶχε τολμήσει νὰ ὑπερασπιστεῖ τὸν Κοντίνα, πού πῆρε τὴν γυναῖκα του πίσω. Καὶ γρήγορα, γρήγορα βγήκε νικητρία. Ξερίζωσε μιὰ τούφα μαλλιά τῆς μαπαμέρενας, τὴν κυνήγησε κ' ἔρριξε πέτρες στὴν πόρτα της, πού πρόφτασε αὐτὴ καὶ τὴν μαντάλωσε, φωνάζοντας ἄγρια μέ φωνή, πού νόμισαν πολλοί, πού δὲν εἶχανε δεῖ ποῖος μάλωνε, πῶς τῆς εἶχε τσακωθεῖ ὁ Πέλαγος ὁ ἀδελφός της :

— Ὅλες θὰ σᾶς κάψω καρακάξες, πού θέλετε νὰ μᾶς κἀνετε δῶ σάντα φασάν !.

Αὐτὴ τὴ λέξη θέλησε ὁ Πιλάλας νὰ τὴν μάθῃ καὶ ῥώτησε ἕναν, πού ἔκανε ὅτι ἤξερε ὅλες τὶς γλώσσες, γιατί εἶχε πάει στὴν Ἀμερικὴ καὶ ἦτανε μέ καράβια. Κόκκαλο ὁμως αὐτός !. Δὲν τὴν ἤξερε. Αὐτὰ θὰ τῷχε μάθει ἡ Βαράντενα, στὴν πρωτεύουσα, πού ἦτανε τόσα χρόνια !.

Ἀπ' ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ Πιλάλας τὴν ἔβλεπε μέ ἄλλο μάτι. Δὲν ἦταν μόνο, ἡ Βαράντενα ἡ καυγατζοῦ, ἀλλὰ καὶ μιὰ γυναῖκα, ποῦ ἔξερε κατὶ λέξεις, σὲ μιὰ γλώσσα, πού ἄλλως στὴ χώρα δὲν εἶχε ἀκούσει !.

Ἡ Βαράντενα ἀφοῦ στάθηκε γιὰ λίγο, κυττάζοντας μέσα, φώναξε μέ χοντρή φωνή σὰν ἀντρίκια χοντρή :

— Μὰ δὲ θάρθεις !. Τί ἀκόμα θὰ μπεκρουλιάζεις !.

Ὅλοι στραφήκανε.

— Ἐλα λοιπόν !. σήκω γρήγορα !. ἔκανε κείνη στὸν ἀδελφό της.

— Ἀσε μας, κυρὰ Βαράντενα, νὰ ζήσεις !. τῆς εἶπε παρακλητικὰ ὁ Κλάπας μέ τὸ κόκκινο ζουνάρι, ἔχουμε τὴν κουβέντα τοῦ Κοντίνα !.

— Μὴ μοῦ τὸν θυμίζεις ! ἔκανε αὐτὴ σηκώνοντας λίγο τὸ χέρι της σὰ νᾶθελε νὰ φράξει τὸ αὐτί της. Τὸν ἄτιμο !.

Καὶ μπῆκε μέσα στὴν ταβέρνα καὶ πλησίασε τὴν παρέα.
 — Τί νὰ σᾶς πῶ, μωρὲ παιδιὰ, τοὺς εἶπε βάζοντας τὸ χέρι στὴ μέση της, καὶ κοιτώντας ἀργὰ τὸ κεφάλι, νὰ μὴ μέ λένε Βαράντενα ἂν δὲν τοῦ ξερίζωσω τὸ μουστάκι !. Νά ! ..

Καὶ σήκωσε τὸ χέρι της καὶ ἔκανε ἕνα μεγάλο σταυρό.
 — Μπράβο κυρὰ Βαράντενα !.

— Νὰ μᾶς ζήσεις, κυρὰ Βαράντενα !. Στὴν ὑγεία σου ! τῆς εἶπε ὁ Κλάπας κ' ἔσκυψε καὶ πῆρε τὸ ποτήρι του.

— Νὰ μᾶς ζήσεις !. εἶπαν καὶ οἱ ἄλλοι πέρνοντας τὰ ποτήρια τους.

— Μὰ γιὰ σταθῆτε !. νὰ πάρει κ' ἕνα κρασί ἡ κυρὰ Βαράντενα !. Παιδιὲ ἕνα κρασί !. πρόσταξε ὁ Μαργώνης.

— Ἀμέσως ! ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ βραχίη, καὶ ἀπὸ πίσω ἀπ' τὸ τεζάχι, ξεφύτρωσε ὁ ταβερνιάρης κοντός, φαλακρός, βρώμικος μέ μιὰ ποδιὰ σκούρα μικρὴ ἔμπρός του, μὴ λερῶσει τὸ βρώμικο, ἄσπρο στενὸ κοντοβράκι του.

— Ξέρεις τί ἔλεγα, κυρὰ Βαράντενα, ἐδῶ στὴν παρέα ; πῶς αὐτὸς ὁ ἄτιμος προσβάλλει ὅλη τὴ χώρα !.

— Αὐτὸ ν' ἀκούγεται !

— Κι' ἄλλο, ἔξακολούθησε ὁ Μαργώνης, δὲν εἶνε παρὰ νὰ τὸν κάνουμε νὰ πάρει δρόμο ἀπ' ἐδῶ !. Νὰ τοῦ ποῦμε, δηλαδῆς, πῶς δὲν τὸν σηκώνει πιά ὁ ἀέρας τοῦ τόπου μας, καὶ γιὰ τὴν ὑγεία του, ἂν τὴν θέλει, νάλλάξει τὸν ἀέρα !.

— Καλὸ εἶνε, μὰ ἐγὼ θέλω πρῶτα νὰ τὸν κάνουμε παστὸ στὸ ξύλο !. καὶ νὰ τοῦ κόψουμε μουστάκι, ὅλα !. εἶπε ἡ Βαράντενα.

— Μωρὲ ἐγὼ ἤθελα νὰ τὸν ξεκάνουμε τὸν μαγκοῦφι !. εἶπε ὁ καταρομάλλης.

— Κεγὼ !. ἔκανε ἕνας μέ μαλλιά ψαρά, σηκώνοντας τὸ χέρι του, κεγὼ αὐτὸ λέω !. Κι' ὄχι νὰ τοῦ ποῦμε καὶ νὰ τοῦ ξεροποῦμε !. Στὸ διάολο νὰ πάει τὸ πολίτσκιλο !.

— Μπράβο, μπάρμπα Γλαρά, μπράβο, νὰ μᾶς ζήσεις ! τοῦ εἶπε ὁ Κλάρης, πού ἀκουγε μέ τόνα χέρι χωμένο στὸ κόκκινο ζουνάρι του.

— Κεγὼ αὐτὸ λέω !.

— Σκότωμα θέλει !.

— Γδάρισμο !.

— Νὰ τοῦβγάλω τὸ μάτι ἔτσι !

— Μωρὲ μυστήριο, μυστήριο !. εἶπε ὁ Πέλαγος.

Ὁ Πιλάλας ἄρχισε σιγὰ νὰ τραγουδᾷ :

Χίλια τσουβάλια ζάχαρη
 ἔρριξανε στὴ λίμνη
 γιὰ νὰ γλυκάνει τὸ νερὸ
 νὰ πιῇ κυρὰ Φροσύνη..

Ἡ παρέα στράφηκε καὶ τὸν εἶδε.

— Ε, ε, μωρὲ Πιλάλα !. Τραγοῦδι ! Μωρὲ πού τὸ βρῖσκει τὸ κέφι !. εἶπε ὁ μπάρμπα Γλαράς.

— Ὁ Πιλάλας εἶνε σὰν τὴ γρηά, πού χτενιζόταν καὶ τὸ χωριὸ καιόταν !. ἔτσι..

— Τὸ κρασί σου !. ἔκανε ὁ ταβερνιάρης στὴ Βαράντενα, πού μιλοῦσε, παρουσιάζοντάς της ἕνα ποτήρι γεμάτο κρασί.

Ὁ Πιλάλας ἔξακολούθησε νὰ τραγουδᾷ κυττάζοντας μέ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του κάποτε, τὴν παρέα.

“ΒΩΜΟΣ,”

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
 ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

Συνδρομὴ χρονιάτικη φε χε 10

Σὲ καλὸ χαρτί φε χε 25

Ταχυδρομικὴ διεύθυνση γιὰ συνδρομῆς, λογογραφήματα κ.λ.π.:
 Κον Σπύρο Μόσχον Περικλέους 28 - Ἀθήνα.

(Ὅσοι θέλουν μποροῦν νὰ φέρονον σ' αὐτὴ τὴ διεύθυνση τῆς συνδρομῆς καὶ ὅ,τι ἄλλο).

Τὸ φύλλο βρίσκεται στὰ κίβσκια καὶ τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ πωλιέται 40 λεπτά.

Καὶ ἡ παρέα πάλι τὰ ἴδια μιλοῦσε, μέ τὴ Βαράντενα στὴ μέση, νὰ λέει κι' αὐτὴ.

Ὁ τοῖχος ἀπὸ πάνω τους ἦτανε γεμάτος μύγες, μαύριζε ἐνῶ ἄλλες πλῆθος, πετούσανε γύρω, καθόντια πάνω στὴν παρέα, τὴν ἐνοχλοῦσαν...

Ἀπ' τὴν πόρτα τῆς αὐλῆς, πού δὲν φαινότουσαν τώρα τὰ παπάκια, ἕνα ἀεράκι δροσερὸ ἦρθε, ἀλλὰ γεμάτο βρώμα, βούρκου, σαπίλας..

Ὁ Πιλάλας ἄρχισε νὰ νυστάζει καὶ σκέφτηκε νὰ τραβῆξει γιὰ τὸ σπίτι του.

Ἄλλ' ἔξω, ἀπ' τὸ δρόμο, μιὰ βουή, ἕνας θόρυβος ἦρθε δυνατός...

— Μὰ τί εἶνε ; τί τρέχει ; ῥώτησε ἡ παρέα.

Ἐνας ἄντρας γυρός, μέ μουστάκια νὰ τοῦ κρύβουνε τὸ στόμα, μπῆκε ὀρηκτικά :

— Ὁ Κοντίνας !. Δὲ βγαίνετε νὰ τὸν δεῖτε !. ἔχει μούτρα καὶ βγαίνει ἔξω !.

— Ὁ Κοντίνας !.

— Μωρὲ χάθηκε ἡ ντροπή !.

Κι' ὅλοι μέ φωνές τρέξανε στὴν πόρτα.

Παρὰ λίγο, εἶδανε νὰ περνᾷ ἕνας μελαχρινὸς ἀδύνατος μέ ψάθινο καπέλο. Βάδιζε κυττάζοντας ἴσια.

Ἀπ' τὸ διπλανὸ καφενεῖο ἀπ' τὶς ἄλλες ταβέρνες εἶχανε βγεῖ πολλοί, πλῆθη, καὶ τὸν κυττάζανε...

— Οὔξω νὰ χαθεῖς ντροπιασμένε !. τοῦ φώναξε ἡ Βαράντενα.

— Οὔξω !. φώναξαν καὶ οἱ συντρόφοι της.

— Οὔξω !. οὐρλιασαν τότε καὶ οἱ ἄλλοι.

Καὶ μέ μιᾶς ἡ μικρὴ πλατεία, ἡ ἡσυχὴ γέμισε ἀπὸ φωνές...

Ὁ Κοντίνας στάθηκε καὶ γύρισε καὶ τοὺς κύτταξε καὶ πάλι ἔξακολούθησε τὸ δρόμο του.

— Μωρὲ, ἔχεις μούτρα καὶ κυττάζεις !.

— Νὰ στὰ μάτια σου, ντροπιασμένε !. τοῦ φώναξε ἡ Βαράντενα μέ τεντωμένα δάχτυλα, ἄτιμε !

Κ' ἔσκυψε καὶ πῆρε πέτρα καὶ τὴν πέταξε.

Ἡ πέτρα ἔπεσε κοντὰ του.

Ἄλλοι τὴ μιμηθήκανε καὶ βροχή ἀπὸ πέτρες ἔπεσαν ἄχτηχη..

Αὐτὸς ἔξακολουθοῦσε νὰ φεύγει.

— Ἀπάνω τον, μωρὲ, τί τὸν φυλάτε !. τοὺς φώναξε ἡ Βαράντενα.

— Σκοτίστε τον !.

— Ἐπάνω του !.
 Καὶ τὸ πλῆθος ὄρμησε πίσω τὸν μέ τις πέτρες.
 — Χτυπάτε τον !.

Αὐτὸς προχωροῦσε τώρα γρήγορα.
 Οἱ πέτρες περνοῦσαν ἀπ' τὸ κεφάλι του, δίπλα του, πέφτανε κοντὰ του.. Αὐτὸς προχωροῦσε. Καὶ χωρὶς νὰ τὸν χτυπήσει ἀκόμα, καμμιά πέτρα, βγήκε ἔξω ἀπ' τὸ χωριὸ, ἀλλὰ καθὼς ἔκανε νὰ περάσει ἕνα χαντάκι, δυὸ πέτρες μαζί τὸν χτυπήσανε. Τὸ ψάθινό του καπέλο τινάχτηκε μέσ' τὸ χαντάκι, αὐτὸς ἔπεσε κάτω.

— Ω, ω !. οὐρλιασε τὸ πλῆθος.
 Ἄλλ' αὐτὸς σηκώθηκε γρήγορα καὶ ἅμα εἶδε τοὺς διώχτες του νὰ πλησιάζουν, ἄρχισε νὰ τρέχει..

Τὸ πρόσωπύ του ἦτανε γεμάτο αἷμα.
 Φαινότανε νὰ θέλει νὰ πάει πρὸς τις καλάμιες πού πυκνὲς φαινότουσαν νὰ σαλεύουν λίγο πρὸ πέρα..

Εἶδανε ὅτι κλονιζόταν ὅσο πήγαινε, κι' ἀφίσανε φωνές θριαμβευτικῆς :

— Α, Α !.

Καὶ τὸν χτυποῦσαν, πετοῦσαν τις πέτρες πάνω του μέ φωνές, ξεφωνητὰ σὰν τρελλοί, μανιακοί, τέρατα διψασμένα ἀπ' αἷμα.

Ξαφνικὰ ὁ Κοντίνας ἄφησε φωνὴ μεγάλη κ' ἔπεσε, σωριάστηκε χάμω, λίγα βήματα ἀπ' τις καλάμιες.

Σὲ λίγο τὸ μέρος ἐρήμωσε. Ἐνας ἄνθρωπος μόνε, βρισκότανε ξαπλωμένος κάτω, στὴ γῆ.

Καὶ οἱ καλάμιες θορμβοῦσαν γλυκὰ σὰ νὰ εὐχαριστοῦσαν τὸν πλάστη πού τις ἔκανε καλάμιες καὶ δὲν τις ἔκανε ἀνθρώπους !.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

ΜΑΚΡΥΑ ΣΟΥ, ΕΛΙΖΑ !
 (τοῦ ROBERT BURNS)

Φεύγω μακρὰ σου, Ἐλίζα, ἀπ' τὸ χωριὸ
 κι' ἀπ' τῆς πατρίδας τ' ἀκρογιαλῆ,
 κι' ἀνάμεσό μας πέλαου μουγκρητὸ
 ἢ ἄχαρη Μοῖρα μας θὰ βάλῃ.

Μὰ θάλασσες καὶ μουγκρητὰ πλατεῖα
 ἔτ' ἀνάμεσό μας κι' ἂν ὀχιτοῦνε,
 ποτές, ποτές, ἀγάπη μου γλυκειά,
 νὰ μᾶς χωρίσουν δὲν μποροῦνε !

Σ' ἀφήνω γειά, Ἐλίζα λατρευτὴ :
 ἦρθε καιρὸς νὰ χωριστοῦμε
 μοῦ λέει κάποιο προμάντεμμα ἔτ' αὐτὴ
 πῶς δὲ θὰ ξανανταμωθοῦμε

μὰ οἱ στεναγμοί μου κ' οἱ στερονοὶ παλμοί,
 πού ἀπ' τὴν καρδιά μου τώρα βγαίνουν,
 καὶ σὰν πεθάνω οὐντροφοὶ πιστοὶ
 τῆς μοναξιάς σου θ' ἀπομένουν.

ΠΛΕΙΪΔΕΣ

ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

1

Θά φύγεις πάλι αγιόρτσος, βουκολικέ μου 'Απρίλη:
τό πλούσιο χρώμα σου σ' αφήνει
για μένα απ' όλη τη χαρά κι' απ' τ' όψιμο σταφύλι
μήτε σταλιά δέν είχε μείνει.

Τό όδο πέφτει, πίσω του ξερό τ' άγκάθι μένει:
είναι τό δώρο τό δικό μου
θά πλέξω στέφανο απ' αυτό, γιορτή σταταλημένη,
για νά' όμορφήνω τόν σταυρό μου.

2

Θαλασσινό φθινόπωρο, χαριτωμένη αύγουλα,
γελᾷς, μέ μιᾶ κλωμῇ άντηλιά'
φρίσσουν τά χόρτα άσθενικά 'ςτό άνέμου τήν τρεμουλά
μέσ' 'ςτή στεγνήν άκρογιαλιά.

Βλέπω σ' αυτά, —πού έχει ό νοτιάς τόσες φορές χτυπήσει
μιάν άρμη σέρνοντας πικρή, —
τήν κο'ρασμένη τήν καρδιά, πού πιά νά ξινούζηση
καί νά πιστέψη δέν μπορεί.

3

Φύλλωμα, πού τό θέρισμα τού άνέμου έχεις ξεφύγει,
κουτάζω άπάνω σου ή όμορφοιά κι' ό θάνατος νά σμείγγ
ώ, κι' άν μπορούσε ή άνειξί νάρθη νά σ' άντικρύσει,
δέν θάρρισε άλλη της χαρά 'ςτήν όψι σου ν' αφήση!

4

Λεύκα τού δρόμου, ό άνεμος 'ςτά φύλλα σου ξαπλώνει
φαιδρή τήν όψι τού θανάτου,
καί προμηθάει, άλλοίμονο! τόν άλλον, πού ζυγώνει,
πού τρέμω άκόμα σ' όνομά του.

Σεργή φορά θά τή χαρώ τήν πλούσια φορεσιά σου
μέ τ' Αύγουστιάτικο μελτέμι,
πριν κάποιο δείλι νά τήν δώ, πεσμένη εκεί μπροστά σου,
νά τήν μοιράζονται οι άνέμοι...

5

Σώθηκε ή σκόλη ή άγροτική, καί μάταια θέ νά στρώση
τ' άμετρο πλούτος του ό νοτιάς για νά τήν ξαναιώση
αυτό τό δείλι επρόδωσε κ' ή επίβουλη όμορφοιά του
τήν άνοιξι χαρούμενη 'ςτά χέρια τού θανάτου.

'Η πεταλούδα επρόφτασε κι' άπάνω σου πεθαίνει
όσο ζυγώνει ή ώρα σου, καί τόσο σ' όμορφαίνει!
ώ όδο, ή νειότη σου ποτές άς μη ξαναγυρίση!
τό θάνατό της ή όμορφοιά σ' έσένα έχει άγαπήσει!

6

'Ω δέντρα, άκόμα κ' ή άνοιξι τό κάθε σας κλωνάρι
σκέπαζε μέ τήν πιό γλυκειά τού φθινοπώρου χύρι.
Καί τώρα στό φθινόπωρο φανάξτε τόν 'Απρίλη
νά πάρη από τή λάμψη σας 'ςτό άποψινό τό δείλι!

7

Ζυγώνω, σ' άφυγκράζω, αι καθώ, θιγνείς μακριά μου
πεσμένη σ' έρημη άμμουδιά,
καί τίς Νερόιδες νά ζητούν τήν άπιστη καρδιά μου,
τήν γελοσμένη μου καρδιά...

Τ' άνθη μου, θέρισμα στερνό, νά μου τ' άρπάξη αφήνω
ή αύρα, πού φέρνει ή συννεφιά
θά σ' τά μαδήσω, ώ θάλασσα θολή, για νά φειδρύνω
τήν πικραμένη σου όμορφοιά...

8

Τή σιγαλιά όρειρεύομαι, τούς κρότους 'ςτό όουμάνι
καί τήν καπνιά τού δειλινοϋ, πού τριγυρνάει τή σιάνη
των ούρανών τήν έρημιά, πού τ' όψιμο φεγγάρι
φυλάζει άγνή 'ςτή θλίψη του τής μοναξιάς τή χόρι.

Βλέπω τήν πρόιμη χειμωνιά, τού 'Απρίλη μου τή στάχτη,
κι' 'Εσένα άντίκρυ μου, — πιστή 'ςτό θλιβερό σου άδράχτι.
Καί σέ κουτάζω ειρηνικά, μέ μάτια κουρασμένα:
δέν έχεις πιά άλλο νά μου πής, μήτε κι' έγω σέ 'σένα.

9

Κάτω απ' τήν κίτρινη άντηλιά, 'ς τής χλωροσιάς τό δειλι
γελᾷ 'ςτά δένδρα ό θάνατος μαζί μέ τόν 'Απρίλη
πλούσια των φύλλων ή σεδειά, πού ή 'Οστρια τά σωριάζει,
σ' όλον τόν κήπο στρώνεται χρυσή καί τρεμουλιάζει.

Σε' άδεια τ' αυλάκια ή καλαμιά μαζώνεται καί τρέμει
καί τό φτωχό χρούφι της τό μάχονται οι άνέμοι:
καί, μέσ' 'στό φέγγος τό στερνό, γλυκά απ' τόν κάμπο πέρα
ή Μούσα κλαίει ή άγροτική 'ςτήν παγωμένη έσπέρα.

'Ελα, άλλο πιά δέν έχομε μαζί, δέν άπομένει
— πόσο είσαι άδύναμη καί σ' καί πόσο κουρασμένη! —
'Ω Μοίρα, άς ξεποστάσωμε: τό βίος του θά μάς στρώση
καί θάρρη τό φθινόπωρο για νά μάς στεφανώση.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΣΥ ΚΙ' Η ΠΑΤΡΙΔΑ

Κ' έχειρ' ό νεϊός, μέ πληγωμένα στήθια
Κι' άποκοιμήθηκε
Κ' είδε μέσ' τώνειρό του πώς ή καλή του
Τόν άπαρηθήρισε

Καί ένας βόγγος τά πονεμένα
Στήθια τρικύμισε
Κι' απ' τήν πληγή του τό μαύρο οίμα
ποτάμι χύμισε.

Καί ξεψυχώντας «Μάνα γλυκειά μου
Σ' δέ μέ ξεχάσες,
Σ' κ' ή Πατρίδα ή λατρεμένη
Κλαίς γιατι μέχασες!»

ΚΑΛΛΙΟ ΤΟ ΨΕΜΜΑ

Γελᾷς κ' είναι τό γέλιο σου παράπονο,
Γελᾷς κείναι τό γέλιο σπαραγμός.
Τά στήθια σου ποιδς τά δονεί σεισμός,
Νά τό μαντέψω στά χαμένα πάσκισα.

«Νιότη», «ζωή», περνοϋν καί φεύγουνε
Μην κλαίς καί δέ γυρίζουνε ξανά,
Κάλλιο τό ψέμμα τή ζωή νά κυβερνά
'Ως πού σ' άγύριστο ταξίδι μας νά φύγομε!

ΤΥΜΦΗΤΟΣ

ΤΥΧΗ

«Τῷ γάρ ἔχοντι παντί δοθήσεται,
καί περισσευθήσεται ἀπό δέ τοῦ μὴ
ἔχοντος καί ὁ ἔχει ἀρθήσεται ἀπ'
αὐτοῦ.»

Σ ΤΟ ΔΙΑΛΟΓΟ ΓΙΑ ΤΥΧΗ...

Είπε ο Γιώργης καί σηκώθηκε.

Είχανε τέσσερις ώρες σκυμμένοι πάνω απ τήν τραπέ-
ζακι μέσ' στή ζέστη καί στούς καπνούς τού καφενειού κι
είτανε κι οι τρεις τους άναμμένοι. 'Ο Γιώργης, σάν σηκώ-
θηκε, είδε πώς είχε χάσει: όλα τά χρήματα εσα θάσταγε
πάνω του.

Προχώρησε μονάχος του ως τήν πόρτα. Οι δυό άλλοι
είχανε μείνει καί κάτι λέγανε δικό τους μέσα. 'Ο Γιώργης
άναψε ένα τσιγάρο—καί τότες μόνο είδε πώς δέν είχε άλλα
τό κουτί καί πώς θάπρεπε ναγοράση καινούργιο.

—Στό διάλογο για τύχη!... Ξανάπε μέσα στήν πρώτη
ρουφηξιά τού καπνού. Κείνη τή στιγμή φτάσανε οι δυό του
φίλοι. 'Ακούσανε τά λόγια του μά δέν εκπληχτήκανε. Τόν
είχανε συνηθίσει πιά.

Προχωρήσανε. 'Ο Γιώργης περπάταγε μόνος του μπρο-
στά, σιωπηλός, μέ σκυφτό κεφάλι. Οι άλλοι δυό έρχόντου-
σαν δυό δήματα πιδ πίσω καί συζητούσαν πάνω στά χαρ-
τιά. Τά «μά' δχι σου λέω» καί τά «μά' ναι σου λέω» έκα-
ναν τούς άραιοϋς διαβάτες πού περνάγαν βιαστικοί βιαστι-
κοί νά προσέχουνε για λίγο. 'Ο Γιώργης πήγαινε μπρο-
στά καί σκεφτότανε τό μισοτελιωμένο εκείνο τραπέζακι
στό μαγαζί πού τόχε άφίσει για νά πάη νά παίξη χαρτιά.

—Στό διάλογο για τύχη! Ξανάλεγε κάθε τόσο μέσα απ
τά χείλια του μηχανικά, από συνήθιο.

Είχανε φτάσει στό σταυροδρόμι πού χωρίζόντουσαν
κάθε δρόμο για νά πάνε στά σπίτια τους, δχτώ χρόνια τόρα
πού εργαζόντουσαν κι οι τρεις τους στό ίδιο μαγαζί. Οι
δυό τραδήξαν πρός τά πάνω κι οϋτε καληνυχτίσαν ξεχα-
σμένοι καθως είταν στήν κουθέντα τους.

'Ο Γιώργης προχωρούσε μόνος του τόρα. Τό τσιγάρο
του είχε σβύσει στό στόμα του καί τό πέταξε. Καθόταν στό
βάθος τής Πλάκας σέ μιᾶ φτωχικιά κάμαρη βρώμικια, φρι-
χτή. 'Ω, πώς τή μισούσε τήν κρύα κάμαρή του πού είταν
σάν αιώνιο ένθύμιο τής τορινής του τρικυμιασμένης ζωής.
'Απόφευγε όσο μπορούσε πιότερο νά βρίσκειται σ αυτήνε,
καί δέν πήγαινε παρά κάθε δρόμο για νά κοιμηθῆ.

Περνώντας απ τήν ταβέρνα μηχανικά πήγε νά μπῆ
μέσα. Μά ύστερα σκέφτηκε πώς τάχε χάσει όλα τά λεφτά
εσα είχε πάνω του. Προχώρησε δίχως νά σταματήση άλλα.
'Ερχόντουσαν τόρα μπροστά του κάτι εικόνες περασμένες,
ξεχασμένες στό βάθος τού μυαλοϋ του, κάτι εικόνες πούχε
χρόνια νά τίς θυμηθῆ, νά τίς ξαναζήση. Θυμήθηκε μιᾶ
ξανθιά κοπέλλα—είταν ή κόρη τού νονού του—πού τήν
είχε αγαπήσει στά πρώτα χρόνια τής νιότης του. Δειλός
μπρός στό άγνωρο τής ζωής δέν είχε τολμήσει νά τής πῆ
τίποτα τότες, καί τόρα τό μετάνιωνε αυτό. Τόρα αυτή εί-
τανε παντρεμένη καί δέν τήν έδλεπε διόλου γιατι είχε τσα-
κωθεί μέ τό νονό του πριν πεθάνει. Θαρρούσε έδλεπε τά
μαύρα τής μάτια νά φαντάζουνε πιό μαύρα άκόμα μέσα

απ τή σκοτεινιά τής νύχτας. Σκέφτηκε πώς θά μπορούσε
ίσως νάν τήν έπερνε, νάχη τόρα τό σπιτι του, τήν οικογέ-
νειά του, σάν βλους τούς άλλους χριστιανούς. Τήνε λέγανε
Χρυσάνθη. Θαρρούσε έδλεπε άκόμα τό ύφος της τό άγγε-
λικό καί τό άθώο.

'Υστερα άρχίησε ναναθυμάται τόν θάνατο τής μητέρας
του καί τού πατέρα του καί πού βρέθηκε άναγκασμένος
νά μπῆ σέ μαγαζί για νά μπορη νά ζήση. Θυμήθηκε τή
μητέρα του, τήν τρυφερότη της καί πόθησε νάν τήν είχε
άκόμα νάν τής έλεγε τόν πόνο του 'Α! οι εϋτυχισμένοι
καιροί πώς φεύγουνε.

Κείνη τή στιγμή περάσανε δίπλα του δυό άγκαλιασμέ-
νοι.—Γιατι κι αυτός νά μην έχη καμιά ψυχῆ νάν τόν ά-
γαπά, γιατι νάνε έρημος, δλομόναχος στόν κόσμο;

Κι' έπειτα θυμότανε πώς στή νιότη του έγραφε καί
κάτι μικρά ποιήματα: θυμόταν τή χαρά του σάν ένας φίλος
τού πατέρα του «γραμματισμένος» τού είπε πώς «υπόσχον-
ται πολλά δια τό μέλλον». Έβλισε κι αυτός για μιᾶ στι-
γμή νά γίνη κάτι τι διαφορετικό απ τούς άλλους ανθρώ-
πους, καί νά ή τύχη του πού τόν είχε ρίξει: Νάνε εργα-
της σ' ένα μεγάλο «επιπλοποιείο», αυτός, πού είτανε καί
γραμματισμένος στό κάτω κάτω τής γραφής, καί πού ό
θεός τής μητέρας του είτανε καί δήμαρχος.

Είχε φτάσει στό σπίτι του. 'Ανέβηκε πάνω σιγά σιγά
σά νά φοδόνε μη ταραξῆ τίς θύμισές του. 'Εφτασε μπρός
στήν κάμαρή του. 'Εβγαλε απ τήν τσέπη του ένα παλιό
σκουριασμένο κλειδί καί τήν άνοιξε. Κείνη τή στιγμή θυ-
μήθηκε πώς δέν είχε φάει καί πώς θάπρεπε νά κοιμηθῆ
νηστικός για νά μπορέση νά περάση κουτσά στραβά τό υπό-
λοιπο τού μήνα του.

—Κατάρα για ζωή... Στό διάλογο για τύχη... μουρμού-
ρισε σιγά μέ τή φωνή βραχνή καί ραϊσμένη,—σάν από κά-
ποιο κρυφό λυγμό.

16 τού Δεκέμβρη 1916

ΝΙΚΟΣ ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΜΑΗ
(ΤΟΥ TENNYSON)

Τῆς πεθαμμένης αδελφῆς μου

I

Αύγουλα—αύγουλα άν σκόνεσαι, ξύπνα κι' έμέ, μητέρα,
νά ιδώ τού χρόνου τήν αύγή, τήν πρώτη του τή 'μέρα,
πού άν είναι ή πρώτη του για σ'α,για μένα είν' ή στερνή μου:
—μητέρα, θά μέ χάσετε, θά ιδήτε τή θανή μου.
'Ο ήλιος, 'ςτήν οϋγια τού ούρανοϋ, 'ςτίς σκέψης τή γαλήνη,
'ςτόν παλιό χρόνο, τόν στερνό χαιρετισμό του αφήνει'
ό νέος ό χρόνος ζύγωσε: μά δέν θά ιδώ, μητέρα,
τόν Μάη νά ντίνη τά κλαριά, πού παίζουν 'ςτόν άγέρα!
Κορίτσια, άγόρια, παίζοντας, ώραία, σάν άγγελουδία,
τό Μάη, πού πέρασε, έπλεξαν στεφάνι από λουλουδία.
'Πέρασε εκείνος ό καιρός, μαννούλα μου, καί πάει,
κ' ή μέρα πού μ' εφώναζαν Βασίλισσα τού Μάη!
Τώρα, τριγύρω τά βουνά ψυχρό τ' άσπρίζει χιόνι'
άχ, καί τόν ήλιο άς έβλεπα ν' άρχίζη νά τό λυώνη!
'Ας έβλεπα ένα λούλουδο μιάν ώρα πριν πεθάνω,
καί 'ςτόν στερνό τόν ύπνο μου τά φύλλα του νά ράνω!

HENRIK IBSEN

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

A. B.

Ἄπάνω ἀπ' τὸ ἔρημο τὸ κοιμητήρι
τίς φτέρουγές της ἡ νύχτα ἔχει ἀνοίξει·
ὁ ὕπνο γαλήνια οἱ νεκροὶ ἔχουνε γείρει
ποῦ δὲν μπορεῖ κανένας τους νάγγιξη.
Καὶ νά : στοῦ φεγγαριοῦ τὸ φῶς λουσαμένη,
μὲ στέφανα δακρυβροχέα, φαντάζει
ἢ μαρμαρένια πέτρα, στολισμένη,
ποῦ τῶν νεκρῶν τὰ κόκκοια σκεπάζει.

Μ' ἀπ' τοῦ μεσονυχτιοῦ τοὺς χτύπους ὄντας
ἢ σιγαλιὰ τῶν τάφων ξεπετάζει,
μουνη βουή, ὀλοένα προχορῶντας
τ' αὐτί σας ἂν τεντώστε, θὰ ταράξη·
ποῦ δυνατὰ ὅσο πάει κι' ἀργοπλησιάζει,
ἀκούγεται φοιτητὴ ἢ ἀντιλαλιά της,
κι' ἂν τίποτα δὲ βλέπει ἀνατριχιάζει
καὶ τὸ σταυρὸ του κάνει ὁ στρατολάτης!

Τότες οἱ ὑπόγειοι τάφοι σιγαλοῖγον,
καὶ κάθε πλάκα, πέτρα μουχλιασμένη,
κι' ἀπ' τὰ βαθεῖα κονάκια τους σὰν φύγουν,
οἱ σιωπηλοὶ προβάλλουν πεθαμμένοι.
Ὅμως, οἱ σκελετοὶ σὲ κάθε βῆμα
τρίζουν, νὰ πέσουν ἔτοιμοι σὲ σκόνη,
καὶ τῶν λεικῶν σαβάνων τους τὸ ντύμα
λαμποκοπᾷ καθύριον σὰν τὸ χιόνι.

Ἄπο τὰ χέρια πιάνεται τὸ σμάρι
τὸ νεκρικό, σὰ νάσαι πανηγυρὶ
μιὰ λαμπυρίδα στέκει γιὰ φανάρι,
γεμίζει σκελετοὺς τὸ κοιμητήρι·
καθένας τ' ἄλλουνοῦ πιάνει τὸ χέρι
καὶ σ' ἓνα γύρο τρελλὸ τριγυρίζει·
χὰ χὰ! τὸ πνεῦμα πρίγκηπα ποῖος ξέρει,
ἂν μὲ ζητιάνου μαζί στροβιλίζει!

Οἱ μουσικοὶ πῶς λείπουν μὴ θαρρεῖτε,
ἀπ' τὸ χορὸ τους· μὲ χόνο μεγάλο,
ἓνα σκελεθροὶ κουνῶντας, θὰ δῆτε,
τὰ κόκκαλά του, μὲ τέχνη κι' ἔν' ἄλλο
σῆνα κρανίον χτυπῶντας νάρχιζι,
ὅπως σὲ τούμπανο ἀπάνω, λὲς μοιάζει
στερνὸ στεναγμὸ καρδιάς ποῦ ῥαγίζει.
Νὰ ἢ μονοικὴ τῶν νεκρῶν πῶς φαντάζει!

Γύρω ἀπ' τὰ πέθια μνήματα φέρουν
μιὰ βόλτα οἱ νεκροὶ, τρελλή, φρενιασμένη,
ὅμως οἱ τάφοι ξανά τοὺς προσμένουν,
μιὰν ὄρα μόνο τοὺς εἶναι δοσμένη.
Παύει ὁ χορὸς τους : γιὰτ' ἤμον ἀφήνει
βαθὺν ἢ καμπάνα ξάφνου· κεῖ πέρα,
καὶ μὲς τῶν τάφων τὴν ἄρη γαλήνη
ἄλβια κοιμοῦνται ὡς τῆς κρίσης τὴ μέρα!

Θέλω τὸ νύχτιο τὸ πουλὶ ν' ἀκούσω, ὅταν θὰ κράζει
μέσ' ἀπ' τὴν πράσινη φτελιά, ποῦ 'στὸ γλαυκὸ φαντάζει.
Τὴν κουκουβάγια νὰ πετᾷ, ψηλὰ ἀπὸ τὸ λιβάδι,
τὴν νυχτερίδα, τῆς νυχτιάς νὰ σχίξῃ ἀχνὸ τὸ ὑφάδι.
Τὰ χελιδόνια θὲ νάρθουν μὲ κολπωμένο κῆμα
κι' ἐγὼ θὰ κοιτώμαι ἔρημη βαθεῖα 'στὸ μαῦρο μνήμα.
Μέσα ἀπ' τὰ φύλλα ἀυγῆν—ἀυγὴ θὰ λάμπῃ ἢ ἀκίνα ἢ πρῶτη
μά, ἀλλοίμονο, δὲν θὰ τρυπᾷ τοῦ τάφου μου τὰ σκότη,
προτοῦ νὰ ῥίξῃ ὁ πετινὸς τὴν ὀρθρινὴ φωνή του,
ζεστά ὅταν θὰ κοιμώσαστε καθέννας 'στὴ στρωμνὴ του.
Σὰν ξαναρθοῦν τὰ λούλουδα,—'στὸ φέγγος, ποῦ θὰ σβήνῃ
τὴν κόρη σου θ' ἀναζητᾷς, μὰ δὲν θὲ νάνε 'κείνη
'εἶ' ἄλλα κορίτσια ἀνάμεσα, ποῦ ζοῦν μὲς 'στὸ λιβάδι
χαρὰ γεμάτα καὶ δροσιά 'στὸ μελιχρὸ τὸ βράδυ!
Μαννοῦλα μου, σὲ μιὰ ἰσκιερὴ γωνίτσα νὰ μὲ θάψῃς
δίχως πολὺ νὰ λυπηθῆς καὶ δίχως νὰ μὲ κλάψῃς.
Γιὰ φίλησέ με, τρυφερά, 'στὸ μάγουλο, 'στὸ φρύδι :
δὲν εἶμαι, ἀλήθεια, τοῦ σπιτιοῦ ἢ χαρὰ καὶ τὸ στολίδι ;
Καλὴ σου νύχτα· ὅταν στερνὰ θὲ νὰ 'στὸ πῶ καὶ πάλι,
ὅταν μ' ἀγέρα σκυθρωπὸν ὁ θάνατος τὴ βγάλλῃ
ἀπ' τὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ τὴν ἀκριβὴ σου κόρη,
σκληρὰ ὅταν μᾶς χωρίσουνε οἱ μαῦροι νεκροφόροι,
δὲν θέλω ἢ Ἐφφη νὰ μὲ ἰδῇ· μονάχα ὅταν θ' ἀνθίσῃ
τὸ μνήμα, τότε πιά ἂς ἐρθῇ πικρὰ νὰ μὲ θρηνήσῃ.
—Καλὴ σου νύχτα· τὴν ἀυγὴ ξύπνια κι' ἐγὼ θὲ ἴδωμαι :
'Ὀλη τὴ νύχτα κοιτώμαι, μὰ τὴν ἀυγὴ κοιμᾶ-
[μαί.]

II

Εἶπα πῶς πιά ὅλα πέρασαν, πῶς ἔφυγε ἢ ζωὴ μου,
μὰ φτάνει ἀρνιῶν τὸ βέλασμα, μακρὸ, ὡς τὴν ἀκοή μου.
Τί θλιβερὰ ποῦ τὴν ἀυγὴ τοῦ χρόνου ἀναθυμᾶμαι
καὶ τ' ἀνθια, ποῦ θὰ ξαναρθοῦν, τὴν ὄρα ποῦ δὲ θᾶμαι,
νὰ μὴ τὸ ἰδῶ, σὰν κέντημα 'στὴ χλόη, τὸ χαμομήλι,
ποῦ ἀπὸ δροσιά σπιθοβολᾷ μέσα 'στὸ φῶς τοῦ Ἀπρίλη I.
'Α, 'στὴν ἀρχὴ πόσο σκληρὸ τὸ θύρῳρα νὰ φύγῃ·
—τώρα σκληρὸ μοῦ φαίνεται νὰ μείνω ἀκόμα λίγο.
Μὰ ὄχι, ἢ ὄρα γρηγόρα στὸν ὕπνο θὰ μὲ φέρῃ,
—μοῦ τόειπε κι' ὁ ἅγιος γέροντας μὲ τὸ σταυρὸ 'στὸ χέρι·
Καὶ τώρα ; ἂν ἔχω ἀργὰ πολὺ τὸν λύχνου μου ἀναμμένα,
θεοὶ 'στὴς φρόνιμες θὰ βρῶ, σὰ φρόνιμη παρθένια ;
'Ὡ κύττα, ὁ ἥλιος φλέγεται· φωτοβολοῦνε τὰ ὕψη,
κι' ἢ γῆ μαζί φωτίζεται, ποῦ ἀφήνω δίχως θλίψη.
'Ὡ τί γλυκὸ καὶ τρομερὸ ! Θυρῳρῶ πῶς, πρὶν βραδείασῃ,
τούτῃ ἢ φωνὴ δὲ θὰ μιλεῖ, τὸ σπῆτι σου θ' ἀδειάσῃ·
ἐκεῖ, ποῦ ἀγάλλονται οἱ πιστοὶ κι' οἱ ἅγιοι, ἐκεῖ θ' ἀνέβω·
—ἄξιζει ἐτούτῃ δῶ ἢ ζωὴ, γιὰ πὲς, νὰ τὴ λατρεύω ;
Γιὰ πάντα, ναί, γιὰ πάντα ἐκεῖ, κι' ἀπάνω ἀπὸ τὰ νέφη,
μητέρα, θὰ σᾶς καρτερῶ κι' ἔσένα μὲ τὴν Ἐφφη.
Θὰ γέρνω ἀπάνω 'στοῦ Θεοῦ σὰν στὰ 'δικά σου στήθη,
ποῦ εἶν' ἓνα ψέμμα τὸ κακὸ κι' ἢ βλάβη παραμυθία...

Μετάφραση
N. Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ

JOIES

ΑΥΤΗ ΠΟΥ ΠΕΡΝΑΕΙ

Αὐτὴ ποῦ περνάει μοῦ χαμογέλασε
—Πιὸ ὠχρὸς εἶν' ὁ αἰθέρας, κι' ὁ ἀέρας πιὸ ρόδινος.—
Αὐτὴ ποῦ περνάει ἀλψίστη,
'Αόριστα τρυφερὴ σὰν Κάτι,
Σὰν ἓνα ρυάκι, σὰν ἓνα λιβάδι ἀνθισμένο
—Αὐτὴ ποῦ περνάει μοῦ χαμογέλασε—

Τὸ πᾶν εἶνε χαρὰ, κι' ὅλα εἶνε τραγούδια καὶ προσευχὴ
—Αὐτὴ ποῦ περνάει ἄστραψε ἀχτίδες—
Τὸ Προχτές, πάει, συχωρέθησε
'Εσήμανε ἢ λειτουργία τῆς ἀγάπης ;
Στὰ κουνουδάκια τὰ ἔξοχικά :
Αὐτὴ ποῦ περνάει ἄστραψε ἀχτίδες.

Τίποτας δὲν εἶν πιὸ ψηλὰ ἀπ' τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὄρα :
ἢ ποῦ περνάει ἀχιδοχαμογέλασε·
ἢ σ' αὐλακίες πετάει ἢ ψυχὴ μου
Μὲ τὸ ἀεράκι καὶ τίς πεταλοῦδες,
'Εγώμαι ἢ μέρα μὲ τὰ τραγούδια καὶ τὰ κλάματα
—Αὐτὴ ποῦ περνάει ἀχιδοχαμογέλασε—

Μὲ λίγη ξανθιά εὐτυμία
—'Αχτίδα στὸ δρόμο ποῦ ἀνεβαίνει,—
Μὲ λίγο ἀπὸ τὸ γέλιο σου (ἀλαφροκνήμεμα
Ποῦ πετάγεται καὶ πιτσιλάει !)
Μὲ—ὦ—τὸ γλυκὸ σου γέλιο, ποῦ γεννάει
Τὸ ριγμένο ἀπ' τὸν Ὀλυμπό του ὄνειρό μου
Καὶ ποῦ κλαίει ἀπὸ χαρὰ·

Μὲ ἓνα φρουφροῦ τοῦ φουστάνιοῦ σου (ἓνα φτερό !)—
Μὲ μιὰ λάμψη τῶ ματιῶ σου—(ὦ ἀχτίδες !)
'Ἡ ζωὴ εἶν ἀλαφρὰ κι' ἢ ζωὴ εἶν ὠραία
Κι' ἢ ψυχὴ μου τραγουδαὶ τρελοκουνουδάκια.

FRANCIS VIELÉ — GRIFFIN

Μετάφραση Ν. Χ. ΜΠ.

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

τοῦ HEINE

Σ' ἀγάπησα καὶ σ' ἀγαπῶ·
σωριάσει ὁ κόσμος χάμου,
κι' ἀπὸ τὰ ἐρείπια πῆδησαν
οἱ φλόγες τοῦ ἔρωτά μου.

Φύτρωσε ἀπ' τὰ δάκρυά μου
ἓνας λουλουδιῶν σωρὸς,
κι' ἔγιναν οἱ στεναγμοὶ μου
ἀηδονιῶν ἓνας χορὸς.

Κ' ὅταν μ' ἀγαπᾷς, σοῦ κόβω
πλήθος τ' ἀνθια ἀπ' τὸ κλαδί,
καὶ μπρὸς 'στὰ παράθυρά σου
ἓνα ἀηδόνι κελαδεῖ.

Μετάφραση

ΝΙΚΟΣ ΑΤΡΕΙΔΗΣ

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

(Κάθε συνεργάτης μας εὐθύνεται γιὰ δὺο γράφει.)

ΔΙΓΕΣ ΔΕΞΕΙΣ

Σὲ μιὰν ἐποχὴ, ποῦ ἢ Τέχνη βρίσκεται κατατρεγμένη,
ποῦ ἢ «λαλέουσα πηγὴ» τῆς ἔχει σωπάσει καὶ οἱ ναοὶ
τῆς καὶ τὰ θυσιαστήρια, τῆς ὑψηλότερης αὐτῆς θεᾶς καὶ
τῆς πιὸ αἰώνιας, εἶναι ἔρημα καὶ σιωπηλὰ ἢ καπνίζουσιν ἀπὸ
κάποιο παρατημένο κανόνι, ὁ «Βωμὸς» δὲν ὠνειρεύθηκε
τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ ταχτῇ σ' αὐτὴν καὶ μόνο σ' αὐτὴν.

Δὲν ἔχει γιὰ τὸ παρὸν ἀπέραντες φιλοδοξίες, ἀκριβῶς
γιὰ ν' ἀποφύγῃ καὶ τίς μεγάλες ἀπογοητεύσεις· ζητεῖ νὰ
συγκεντρώσῃ κάτι ἀπὸ τὴν Τέχνην,—τὴν Τέχνην ὡς σύμβολο
καὶ μορφήν ἀναλλοίωτην, ἀλλὰ καὶ ὡς τάσιν, ποῦ ζῆ κ'
ἐξελισσεται κ' εὐρίσκεται πάντα εἰς κίνησιν· καί, κοντὰ
'ς αὐτό, θέλει νὰ δώσῃ μιὰν ἐνίσχυσιν ἰσχυρὴν σὲ τόσες
προσπάθειες, ποῦ μένουν ἀγνωστες, καὶ νὰ παρουσιάσῃ 'στὸ
κοινὸ τὴν νέα ἐργασία καὶ τὴν νέα σκέψιν, ποῦ δὲν ἔχουν
μητε σπουδασθῆ, μητε ἐκτιμηθῆ· νὰ παρουσιάσῃ ἴσως καὶ
πολλὰς ἐλπίδες γιὰ τὴν νέαν Ἑλληνικὴν Τέχνην ποῦ ἀρχίζει
νὰ χαράξῃ τὴν καινούργια τῆς ἐποχῆ.

Αὐτὰ ὠνειρεύθηκε ὁ «Βωμὸς», καὶ σ' αὐτὰ σήμερα
ἀφιερώνεται μ' ὄλην του τὴν σκέψιν καὶ μ' ὄλην του τὴν
ψυχὴν· μ' αὐτὲς τίς βάσεις ἔχει τὸ θάρρος ν' ἀποταθῇ 'στὸν
κόσμο καὶ τὸν ἀτενίσῃ.

ΓΙΑΝΝΗ ΚΟΚΚΙΝΑΚΗ : ΣΟΝΝΕΤΑ.— 30 соннета
στὸ σωστὸ τους καλοῦπι, μὲ γούστο τυπωμένα, σ' ἐκλεχτὸ
χαρτί, λεπτὸ, φοιμψὸ δέσιμο, καὶ μὲ τὴ φωτογραφία τοῦ
συγγραφέα—καθὼς καὶ τὴ τίτφρα του— νὰ, τὸ βιβλίον τοῦ
κ. Κοκκινάκη. Τὸ πρῶτο-πρῶτο ποῦ βρισκομε νὰ μᾶς ἀρῆ-
σει, εἶναι τὸ θάρρος του νὰ βγάλλῃ σήμερα βιβλίον, πράγμα
ποῦ κάνουν μόνο κείνοι ποῦ πάνε γιὰ τὸ μετάλλιο. Κι' ἢ
πρῶτη-πρῶτη ἐντύπωσι εἶναι πῶς ὁ κ. Κοκκινάκης καὶ τὸ
βιβλίον του δὲν διαφέρουν καθόλου ἀριστοκρατίας αὐτὸς
—ὅπως φαίνεται νὰ εἶναι— σιὸ ἔξωτερικόν του, καθὼς καὶ
τὸ βιβλίον του.

'Ἡ κρίσις κι' ἢ ἐντύπωσή μας γιὰ τὰ соннета του εἶναι
αὐτὴ : Κατόρθωσε καὶ τοὺς ἔδωσε τὴ τέλεια μορφήν τοῦ сон-
нету, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας παράβλεψε κάποιο βᾶθος ποῦπρεπε
νᾶχῃ κάθε του κομμάτι· κι' ὅπως τὰ θέματά του εἶναι κείνα
ποῦ λιγότερο μᾶς θίγουν, περνοῦν γιὰ μᾶς κοιραστικὰ χω-
ρὶς νὰ μᾶς ἱκανοποιήσουν· κάτι τέτοια θέματα εἶναι καλὰ
μόνο ὅταν δουλευθοῦν ὅπως πρέπει γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ
μᾶς μεταδόσουν τὴν ὁμορφιά τους καὶ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ
διαβαστοῦνε πολλὰς φορές.

'Ὡς τόσο ὁ κ. Κοκκινάκης δείχνει κάποια προσπάθεια·
εὐδόμαστε αὐτὴν τοῦ ἢ προσπάθεια νὰ ξετυλιχθῇ σὲ τέτοιο
βαθμὸ ποῦ νὰ μπορεῖ καὶ στὰ μικρὰ αὐτὰ θέματα, ποῦ θὰ
περνοῦσαν γι' ἄλλους ἀπαρατήρητα, νὰ μᾶς μεταδίνῃ κείνο
ποῦ θέλει νὰ γυρῆ τῆς λεπτῆς χορδῆς τῆς ποίησης στὰ
λεπτὰ στοιχεῖα ποῦ κάθε στιγμὴ μᾶς σιμώνουν ἀπ' τὴ ζωὴ.
'Ἐχουν καὶ αὐτὰ τὴ ποίησίν τους ὅσο περὶ κι' ἂν φαίνον-
ται : μᾶς λεπτῆς ποίησης, χωρὶς ἀξιώσεις ἐνθουσιασμοῦ
καὶ κλονισμοῦ, ἀλλὰ τῆς ἀπαλῆς σκέψης ποῦ ἀφίνει κάθε

βλέμμα μας σ' ότι περνά μπρός μας.

Ἄς προσέξῃ σὸ πλέξιμο τοῦ στοίχου ποῦ μᾶς κουράζει καὶ ἄς μὴν ἐπιμένει καλὰ καὶ σώνει νὰ κἀνῃ συννέτα ποῦ δὲν ἀφίνουν τὴ σκέψη νὰ ξετυλιχθῇ ὅπως θέλει. Τελειώνουμε μὲ τὴν εὐχὴ νὰ δοῦμε κείνο ποῦ θὰ μᾶς ἱκανοποιήσῃ.

M.

Ο VIELÉ - GRIFFIN γεννήθηκε στὸ Norfolk (Virgīnie) τὸ 1864, ἀπόγονος ἑνὸς ἐξόριστου γάλλου διαμαρτυρούμενου. Πρωτοτύπωνε στίχους του τὸ 1885, στὸ περιοδικὸ «Lutèce». Φτάνει νὰ διαβάσῃ κανεὶς λίγους ἀπ' τοὺς στίχους του, γιὰ νὰ καταλάβῃ πόσο μεγάλη εἶνε ἡ ἐπίδρασή του στοὺς νέους ποιητές. Συμβολιστὴς ἐν μέρει, τραγουδαίει τὴ ζωὴ ὅπως τὴ νιώθει — τουτέστι τραγουδαίει τὴν ψυχὴν του. — Μεταχειρίζεται σιὰ περισσότερα ποιήματά του, τὸν ἐλεύθερο στίχο, στὴν τελειότερη ἴσως ἐξέλιξη: δὲν ἐπανισταεῖ ἐναντία στὸν παλιὸ στίχο μόνο καὶ μόνο ἀπὸ ἀποθυμιὰ γιὰ ὅτι τὸ καινούργιο, μὰ συμπληρώνει, καί, κρατώντας τὸν ἐσωτερικὸ ρυθμὸ καὶ στὴ φράση καὶ στὴν ἰδέα, παρουσιάζει τὸ στίχο του πιὸ λεπτὸ, πιὸ ἀρμονικὸ, καὶ πιὸ μουσικὸ. Γιὰ αὐτὰ ὅλα πιὰ συμφωνεῖ πέρα γιὰ πέρα ἡ κριτικὴ δὲ λείπανε ὡς τόσο οἱ συντηρητικοὶ ποῦ τὸν κατηγοροῦσαν πὼς «ἡ χροιά ποῦ κάνει τοῦ ἐλεύθερου στίχου τὸν ὀδηγεῖ σ' ἕνα κοιμησιασμένον ρυθμὸ, γιομάτο ἀπὸ συνήσεις καὶ κακόηχες ἐπαναλήψεις».

N. X. Μπ.

Στὸ «Βωμό» θὰ δημοσιεύωνται σειρὰς ποιημάτων γιὰ νὰ φαίνεται καθαρὰ ἡ ἐργασία τοῦ κάθε νέου: θάποφεύγουμε ὅσο μπορούμε τὰ σκόρπια, ἐξὸν ἀπ' τῶν γνωστῶν μας ποιητῶν, ποῦ τιμὴ μας θὰ τὸ θεωροῦμε νὰ τοὺς ἔχουμε ἀνάμεσά μας.

Ἀρχίζουμε μὲ μιὰ σειρὰ πρωτότυπης ἐργασίας τοῦ Τέλλου Ἄγρα: σὲ κατοπινὸ φύλλο θὰ δημοσιεύουμε πειρὰ μεταφραστικῆς του ἐργασίας, ἀπ' τῆς Stances τοῦ Moréas: ὅσοι τῆς διαβάσανε ἀπ' τὸ χειρόγραφο ἢ ἀπὸ μερικὰ ποῦ δημοσίεψε, ὁμολογοῦνε πὼς ἀληθινὰ ἡ ψυχὴ τοῦ μεταφροστῆ σμίγει τόσο μὲ τοῦ ποιητῆ ποῦ νὰ μὴ διαφέρῃ ἢ μετάφραση ἀπ' τὸ γαλλικὸ πρωτότυπο. Τὰ «Γράμματα» ποῦ ἔχτιμήσανε αὐτὴν του τὴ προσπάθεια τῆς πείρανε γιὰ νὰ τῆς βγάλουν σὲ βιβλίον.

Πρέπει νὰ δηλώσουμε ἀπὸ τώρα καὶ τοῦτο: τὸ περιοδικὸ δὲν φέρνει καμιὰ εὐθύνη γι' ὅσα δημοσιεύουνε εἰ συνεργάτες του: ἀφίνει σὸ καθένα ἐλεύθερος τῆς στήλης του νὰ δημοσιεύῃ τῆς κρίσεις του: γι' αὐτὸ ὅσοι νομίζουν ὅτι προσβάλλονται ἀπὸ τυχόν τέτοιες ἀνάρμοστες κρίσεις, δὲν πρέπει νὰ τὰ βάζουνε μὲ τὴ διεύθυνση ποῦ μπορεῖ νάχη καὶ ἀντίθετη ἰδέα ἀπ' ὅτι γράφει ὁ συνεργάτης τῆς: ἀπ' τὴν ἴδια στήλῃ θὰ περνᾶνε μὲ τὴν ἴδια ἐλευθερίαν καὶ οἱ ἀντίθετες κρίσεις.

Βρῆκε καὶ τὸ πρῶτο σοβαρὸ φιλολογικὸ βιβλίον τούτης τῆς τῆς χρονιάς: «Οἱ Ἀσφοδέλοι» τοῦ Μαλακάση καὶ εἶσι μὲ τὴ «Κοιτέσσα Βαλέραινα» τοῦ Ξενοπούλου ποῦ βγαίνει σὲ λίγες βδομάδες τὸ μεταλλίον ἀμφισβητεῖται ἀπὸ διὸ — ἐκτός ἀν βγῇ καὶ τρίτος στὴ μέση: εὐχόμεστε τὸ δεύτερο, ὅχι βέβαια γιὰ νὰ παρακολουθήσουμε περισσότερους καυγάδες, ἀλλὰ γιὰ νὰ πιάσουμε στὰ χέρια μας περισσότερα βιβλία καὶ βεβαιωθοῦμε πὼς δὲ κοιμούμαστε.

Στῆς 24 τοῦ περασμένου μηνὸς στὴν αἴθουσα τοῦ «Παρνασσού» μίλησε ὁ κ. Βάν ντέν Μπὸς γιὰ τὸν Βεράρεν: τὸ ἐξαιρετικὸ αὐτῆς τῆς διαλέξεως εἶναι ὅτι ἕνας εἰσαγγελέας τοῦ Βελγίου μίλησε γιὰ τὸ ἔργον ἑνὸς ποιητῆ καλλίτερον ἀπὸ ποιητῆς: γιὰτὶ ὁ εἰσαγγελέας αὐ-

τὸς στὴ διάλεξί του πάνω φάνηκε ἕνας πατριώτης κρίνοντας τὸ ἔργο ἑνὸς μεγάλου του συμπατριώτη: δὲν θὰ γράψῃ μετὰ κρίσεις γι' αὐτὴ τὴ διάλεξη: μὰ σὰν τέλειωσε αὐτὴ τὰ στήθια μας δὲν ἦταν πλημμελισμένα ἀπὸ ποιητικὰ παραληρήματα: ὅχι: τὰ δονοῦσε μιὰ ἀγανάκτηση γιὰ τὸ βάρβυρο πόδι ποῦ πατὰ καὶ φεύγοντας γκρεμίζει κάθε Ὀμορφο καὶ Ἱερό στὴ πατρίδα ποῦ ὁ ποιητῆς ἔκανε τραγοῦδι: καὶ μιὰ ἄλλη ἀγανάκτηση γιὰ τὴ σκληρὴ Μοῖρα ποῦ μᾶς πείρε τόσο γλήγορα καὶ μὲ τὸ πιὸ πεζὸ τρόπο, ἕνα ποιητῆ. Νά, καὶ τὸ περιστατικὸ τοῦ τραγικοῦ θανάτου τοῦ Βεράρεν, ὅπως μᾶς τὸ διηγᾶται ὁ κ. Νιρβάνας σ' ἕνα του χρονογράφημα.

«Μιὰ κτηνώδης δύναμις τὸν ἐφόρεισε.

Ὁ κ. Βάν ντέν Μπὸς, εἰς τὰς ἰδιαιτέρας του ὁμιλίας, μᾶς διηγῆθ' ἡμῶν τὰς λεπτομερείας τοῦ φρικιαστικοῦ αὐτοῦ τέλους. Ὁ Βεράρεν ἐξήρχετο ἀπὸ μιαν διάλεξιν, ὅπου, ἀπόστολος τῆς μεγάλης πατριωτικῆς ἰδέας, εἶχε βροντοφωνῆσει τὸ μέγα κήρυγμα τῆς ἐκδικήσεως. Μέχρι τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ ἀκόμη, ὅπου τὸν εἶχαν συνοδεύσει κάποιοι φίλοι του, ἐξακολοῦθ' ὡς νὰ χύνη εἰς χεῖμάς τοῦ τὸν πόνον τῆς ψυχῆς του. Τὸν εἰδοποίησαν ὅτι ἡ ἀναχώρησις πλησιάζει. «Ἐχω καιρὸν ἀκόμα, ἔχω καιρὸν...» τοὺς ἀπήντησε, χωρὶς νὰ ἐννοῇ καὶ ὁ ἴδιος τί ἔλεγε. Ἐξαφνα τὸ τραῖνον ἐσφύριξεν. Ὁρμησὸς τὸ:ε ν' ἀρπαχθῇ ἀπὸ τὸ κιγκλίδωμα ἑνὸς ὀχήματος. Μύωψ καὶ ἀφηρημένος, ὅπως ἦτο, ἄρπαξε τὸ κενὸν μεταὶ ὀχημάτων. Ἐπεσε, παρεσύρθη ὑπὸ τοὺς τροχοὺς καὶ ὁ πόνος εἰς τοὺς στίχους τοῦ ὁποῖου ὁ, τὴ θεωρεῖται ἀπὸ πρόληψιν καὶ ἀντιποιητικόν, μηχαναί, τηλέφωνα, τηλεγράφοι, σιδηροδρομοί, ἔγεινε ποίησις, εὐρῆκε τὸν θάνατον, μὲ τὴν ὥραιαν κεφαλήν συντριμμένην ἀπὸ τοὺς χυδαίους τροχοὺς, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ ἴδιος εἶχε χαρίσει τὰ πτερά τῆς ποιήσεώς του.

Ὅσοι μᾶς στείλλουνε λογογραφήματα, πρέπει νὰ τὰ καθαρογράφουν ἀπ' τὴν μίαν μόνο μεριά τοῦ χαρτιοῦ καὶ νὰ μᾶς δηλώνουν καὶ τὴ διεύθυνσίν τους.

Ἡ συνδρομὴ τῶν 25 δρ. γιὰ τὴν ἐκδοσὴ σὲ καλλίτερον χαρτὶ εἶναι σὰ νὰ ποῦμε ἕνα εἶδος εὐγνωμοσύνης στοὺς φίλους μας ποῦ ἐχτιμῶντας τὸ σκοπὸ μας πληρώνουν αὐτὸ τὸ ποσὸ γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσουν.

Ἀγγέλλεται κάθε βιβλίον ποῦ μᾶς στέλνεται ὁ ἕνα ἀντίτυπον, καὶ κρίνεται ὅταν σταλθῇ σὲ δύο.

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον φύλλον θάρχισουμε νὰ Δημοσιεύουμε τὸ δυνατό διήγημα τοῦ συνεργάτη μας κ. Βουτηρᾶ «Τὸ μαγαζὶ τοῦ Τζιγκούνη»: εἶναι 70 χειρόγραφα καὶ θὰ μπῇ σὲ 4 ἢ 5 συνέχειες. Ἐπίσης στὸ ἐρχόμενον θὰ δημοσιεύσουμε ἕνα διήγημα τοῦ Ἀνδρέγιεφ καὶ ποιήματα τοῦ Ν. Λαπαθιώτη.

ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΣΥΣΤΑΣΗ

Αὐτὸ τὸ φύλλον στέλνεται σὲ πολλοὺς γνωστοὺς μας μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ γίνῃ δεκτό. Ἄν πραγματικὰ νομίζουνε ὅτι κρατόντας τὸ φύλλον ἔχουνε κάτι νὰ ὠφεληθοῦνε, τότε τοὺς θερμποπαρακαλοῦμε νὰ σκεφτοῦνε τί ἐμπόδια ἔχουνε σήμερον νὰ περάσουμε καὶ νὰ μὴ βραδύνουνε νὰ μᾶς ἐμβάσουνε τὴ συνδρομὴν τους. Σ' ὅσους ὁμως συμβαίνει τὸ ἐναντίον, ὅσοι δηλ. νομίζουνε ὅτι τὸ περιοδικὸν μᾶς δὲν ἔχει νὰ τοὺς προσφέρῃ τίποτα, τότε καὶ αὐτοὺς παρακαλοῦμε νὰ σκεφτοῦνε τὰ ἴδια καὶ νὰ μὴν ἀργήσουνε νὰ μᾶς γυρίσουν πίσω τὸ φύλλον. Ἔτσι: καὶ μετὰ δὲν ζημιονόμαστε στέλλοντας χάρισμα φύλλα, καὶ αὐτοὶ ἀποφεύγουνε τὴν ἐνόχλησιν.

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Κολοκοτρῶτη 37